

tigst ikke at tøve længere med at give sin Nærværelse tilkende. Han gik tilbage gennem den Dør, han var kommen ind af, og traadte ud paa Stenflisen foran Forstuen.

Idet de to Søskende fik Øje paa ham, undslap der dem begge et lille Udraab af Forskrækkelse. Mørkerød i Kinderne løste den unge Pige hurtigt Kjölesnippen fra sit Bælte og rev Masketørklædet af Hovedet, mens Broderen skyndsomt slap Killingerne og tog Flugten ind gennem den nærmeste Lodør.

Emanuel steg ned ad de to Trappetrin og gik hen og hilste Goddag.

„Lad Dem endelig ikke forstyrre!“ sagde han undskyldende. „Jeg kom tilfældigt her forbi og fik da Lyst til at se indenfor og høre, hvorledes De befandt Dem. Jeg ser da, at De er kommen Dem rigtig godt, ikke sandt?“

„Tak, — jo,“ mumlede hun og saae sig uroligt tilbage med et mørkt Blik, som om hun søgte efter Undsætning.

I det samme aabnedes den ene Stalddør, og den gamle Anders Jørgen kom stampende ud i tunge, blikbeslaaede Træsko og med et Kotøjr i Haanden. Han var i hvid- og sortstribede Uldskjortearmer og bar paa sin stride Haarmanke en lodden Hue med Læderskygge.

Emanuel rakte ham Haanden.

„Jeg kom blot tilfældigt her forbi og fik da Lyst til at se, hvorledes det stod til hos Dem,“ gentog han. „Jeg ser da, at Deres Datter . . . er det ikke Hansine, hun hedder?“

„Jo, Deres Velærværdighed.“

„Jeg ser da, at hun er kommen sig rigtig godt . . . Hun har da altsaa nu forhaabentlig helt overstaaet sin Sygdom.“

„Jeg siger saa mange Tak . . . Jeg tror da nok, at hun nu, Gud ske Lov, er rigtig frisk igen . . . Men værsgo' — vil Kaplanen ikke se indenfor i Stuen. Vor Mo'er kommer straks . . . hun gik bare et bitte Jav op til en Kone ude i Egedet.“

De fulgtes over Gaardspladsen og gik ind i Stuen, hvor Solen endnu brændte varmt paa Vinduerne og kastede mangerudede Firkanter af gyldent Lys hen over Bordet og det sandbestrøede Gulv. Anders Jørgen, der havde strøget Træskoene af sig i For-